

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2018/9

Szóval

Cselekedettel

„Dicsőségének magasztalására legyünk!” *Ef 1,12*

Énekléssel

Közösséggel

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Huszonharmadik többgenerációs táborunkat 408 (hétvégén 446) fő, köztük 52 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanосokból, 130 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlag életkora 31.3 év volt. A legfiatalabbak 2.5 hónaposak, a legidősebbek 88 évesek voltak. A tábor lakóinak 54%-a 25 évesnél fiatalabb volt. A hét címe: **„Dicsőségének magasztalására legyünk!”** (Ef 1,12) avagy a: **Magasztalás.**

A témáról délelőttönként 23 bibliakörben beszélgettünk. Esténként a Zsoltárok könyve alapján szólt az ige.

Idén 236-ra emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) és 36-ra a húsztáborban részt vettek száma, őket egy igés kancsóval köszöntöttük.

A hét több mint 14 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze.

Missziós és szociális okból 70 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

A beszámolók megerősítik, hogy érdeemes volt sokat imádkozni, dolgozni, és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos lelkész

Téma felvezetése

„Még hívtál, hogy vízre lépjek, de nélküled elsüllyedek...”

Nos, bátran mondhatom, hogy a tábor előtti hetekben szomorú süllyedés vette kezdetét a kapcsolatomban Istennel. Talán a gyülekezet már nem is emlékszik, de 4 éve megalakult a Timóteus ifi, kicsi létszámmal, de annál lelkesebb tagokkal. Ám sajnos a közösségünk felbomlott és csak négyen maradtunk, ami egy másik ifibe való beolvasztást jelentett.

Őszintén a hátam közepére kívántam a gyülekezeti tábort... idegen közösség, ráadásul fiatalabbak, sokan vannak, zajosak, semmi kedvem egy hetet dedósok között tölteni, meg aztán az ifi vezetőket sem ismerem igazán... „*anya, miért nem hagytok itthon?*”

De Istennek más tervei voltak, így hát hipp-hopp a Várhegy Üdülő felé tartó buszon találtam magam, változatlanul nulla életkedvvel. Az első két nap valahol a szörnyű és a borzasztó között ingázott. Habár próbáltam kedves mosollyal fordulni a többiek felé, legszívesebben bóröndömet hátrahagyva rohantam volna le a hegyről. Úgy éreztem a hullámok túl magasra csapnak, nekem ez nem megy, süllyedek. És kiáltottam: „*Segíts!*”.

Szerda este fáradtan zuhantam be a templompadba, de eltökélten vettem be maradék energiámat, hogy figyelni tudjak, mert képtelen voltam elhinni, hogy ok nélkül vagyok itt. Az igehirdetés végzetével csalódottan dőltem hátra, ugyanis nem kaptam semmiféle jelet, ugyanúgy fölöslegesnek éreztem a jelenlétem, mint első nap...

Az áhítat vége felé közeledve felcsendült az egyik kedvenc énekem, az *Óceánok*. Ifin pont arról beszélgettünk, figyelünk-e a dalok szövegére, vagy csak a dallam a fontos, és őszintén engem a dalokban

a hangulatuk, dallamuk fog meg, aztán valahol a sor végén kullog a dalszöveg... nem keríték különösebb jelentőséget neki, a lényeg hogy egy jót tudjak rá táncolni fogmosás közben. De aznap este kivételesen kinyitottam a szívemet is, nem csak a fületem.

Eddig az *Óceánok* az első sor után nálam megszűnt, elkönnyveltem, hogy az elhívről szól, aminek az én életemben még nyoma sincs, ezért nyugodtan élvezhetem a dallamot, de azon az estén *más* volt. A sorokat úgy fogyasztottam, mint anya töltött káposztáját, a lelkemet hirtelen jött felüdülés ragadta magával, és a refrénnél már a könnyeim is folytak. Mintha a gyülekezet egy emberként lélegezne, egy test lennénk, egy lélek, a szívünk is egyszerre dobbanna. *Azt hiszem ilyen érzés, mikor Isten megölel.*

Megkaptam az üzenetet, ami végig ott volt az orrom előtt: „Nagy neved hívom én, és felnézek a vizek fölé...” Végre felnéztem a vizek fölé. És tudjátok mit láttam? Egy szerető közösséget és három nagyszerű ifi vezetőt. Most már bátran állhatok fel a lelátón, és kántálhatom a többiekkel együtt, hogy: *Uzz-uzz-uzziás!*

Kovács Lili, Uzziás ifi

Kerékpárral érkeztek

Gyalog érkeztek

Először voltam a sátoraljaújhelyi táborban az anyukámmal és a bátyámmal. Az egész hét nagyon remek volt. A téma a magasztalás volt. A csoportomban, amit Barbi néniék vezettek, magasztalás abc-t is készítettünk. Minden betűhöz jelzőket gyűjtöttünk, amelyekhez fotókat is kellett készítenünk. A képeket az utolsó este mindenki láthatta, még a színes rajzomat is. Hasznosak, érdekesek voltak a délutáni kézműves foglalkozások: készítettünk díszes melltűt, öntöttünk gyertyát, batikoltunk pólót. A sokszor éjfélig is eltartó társasjátékozás is nagyon tetszett. Az különösen tetszett, amikor felmentünk a hegycsúcsra, a várromhoz. Igaz, hogy egy picit meredek volt az út, de nagyon jó volt. Sokat ismerkedtem, sok barátom lett. Az új barátaimmal sokszor bújócskázunk, hintáztunk, még számháborúztam is, s az én csapatom győzött. Rengeteget nevettünk. Azonban kanyarodjunk vissza a hegycsúcsra, a várromhoz. A várromnál annyira gyönyörű volt a kilátás, hogy nem tudtam ellenállni, sok-sok képet készítettem. Azt is szerettem, hogy vacsora után le kellett menni a városba, a templomhoz. Bár fáj a lábam, én akkor is gyalog mentem, pedig lehetett volna busszal is menni. Az is tetszett, hogy lehetett trambulinozni. De talán az egész héten az étkezés volt a legjobb. Annyira finom volt minden, hogy azt el sem lehet mondani. Szóval minden csodás volt!

Végh Dóra, hittan

Hivatalosan 2016 eleje óta vagyunk a gyülekezet tagjai, idén sikerült először egy teljes hétre eljutni a gyülekezet többgenerációs táborába.

Mivel már sokan és sokat meséltek nekünk a táborról, nagy izgalommal készültünk rá. A kismamakörös tapasztalataim alapján arra gondoltam, hogy lelkileg a legtöbbet a kiscsoportos beszélgetések adnak majd, és így is lett.

Hasonló korosztályú és élethelyzetű emberekkel beszélgetni már önmagában is nagyon jó, de Istenről, az ő dicsőségéről, magasztalásáról, és az életünkben tetten érhető áldásairól beszélni nagyon lélekemelő volt.

Amikor a tábor témáját megtudtam, kicsit szorogtam, úgy éreztem nagyon nehéz most számomra Isten magasztalása, nagyságának hirdetése.

A családunk ugyanis épp egy megpróbáltatáson megy keresztül.

Aztán ahogy telt a hét, és beszéltünk az Úr nagyságáról, és a csoporttal közösen végiggondoltuk, hangosan megvallottuk mindazt, amiért hálásak lehetünk Istennek, egyre könnyebb volt meglátni mindazt az áldást az életünkben, amiért Isten magasztalásra méltó, még egy nehéz helyzetben is. Sőt, talán ilyen élethelyzetekben hatványozottan fontos Isten magasztalása, hogy emlékeztessük magunk mindarra, amit már tett, és amit ígért még életünkre nézve az Úr.

A kiscsoportos beszélgetéseken kívül a gyülekezeti tagokkal folytatott kötetlen beszélgetések is tovább erősítették bennünk azt az érzést, hogy Isten kegyelméből végre megtaláltuk a helyünk ebben a közösségben.

Ehhez persze hozzájárult a sok kedves szó, a rengeteg beszélgetés.

Kakasi-Zsurka Katalin, 14. csoport

Már a buszon is jól elütöttük az időt, rengeteget beszélgettünk, nevettünk. Egyszerűen csak jól éreztük magunkat. Az esti áhitat rendhagyóan történt, mivel nem a templomig kellett lesétálni, hanem a tábor kerítésein belül maradtunk. Mivel az alvás után a hasunk van második helyen, rendkívül fontos elmondani, hogy a kapott ennivalót nagyon finomnak véltük. Az alvások 5 óránál kezdődtek, a pizsipartik jól teltek az ifivezetőkkel. Az első napi beszélgetés a vártnál rosszabbul történt, de minden nap elteltével egyre jobbak lettek. Az ágyon elalvások és a lecsukódó szemek se könnyítették meg a csoportvezetőink munkáját. A focimeccsek kezdete komoly problémát jelentett a lányok hangszálainak megmaradásához. A délutáni megmaradt időnkét medencézésekkel, számháborúkkal és további szórakoztató programokkal töltöttük. Nekünk a legjobban a hűsítő csobbanások tetszettek. Az esti lesétálásokkal kinulláztuk a megmaradt energiánkat is. Kedvenc élményeink közé tartozott az éjjeli teaházban való részvétel, az elején nagyon izgultunk, de az este (hajnal 1 óra) legvégére egész jól belejöttünk a sütemények és a teák kiosztásába. Számunkra a legjobb program a csütörtöki esti közös éneklés volt a gyülekezetünkkel. Ahogy ez a közösség együtt dicsőítette az Urat, az elmondhatatlanul felemelő érzés volt. Miközben készültünk a Táborgyertyára rengeteget nevettünk, ennek köszönhetően mégjobban összekovácsolódott a csapatunk. A fociban nem igazán jeleskedtünk, de ez nem rendítette meg a szurkoló csapatot. És egy kivételes eset is akadt mikor sikeresnek bizonyult a fiúk focitudása. Életünk első itteni táborán vagyunk túl, de semmiképpen sem ez lesz az utolsó.

*Székely Gréta és Kerek Zsuzsanna,
Agabosz ifi*

A kishittan csoportban (1-2. osztályosok) tizenhárom gyermek vett részt a héten. Isten dicsőítéséről különböző bibliai történeteken keresztül tanultunk. Ezt segítették még a csoportban tanult énekek, a füzet vezetés, amibe minden nap belekerült 1-2 színező, és hozzátartozó aranymondás. A gyermekek nagy lelkesedésére most is lehetett pontokat gyűjteni. Így nagy buzgalommal csinosították füzeiteket, színezték, tanulták az aranymondást, segítettek egymásnak, és nekünk is. Mindennap nagy örömmel érkeztek a foglalkozásokra, de olvassuk, hogy ők személyesen hogy nyilatkoztak arról, hogy mi volt nekik a legjobb a héten: „Sok pontot tudtam szerezni, és sokat játszhattam a barátaimmal” *Nagy Orsolya* / „Tudtam focizni. Többet tudtam meg Istenről” *Kelemen Dávid* / „A fürdőzés volt a legjobb” *Ács-Ivánka Örs* „Játszhattam a barátaimmal” *Fekete Dóri* „Nagyon sokat játszottunk, sétáltunk az erdőben” *Gyimóthy Anna Kincső* „A fürdőzés és a fagyaltozás volt a legjobb” *Karap Anna* / „Együtt játszhattunk a csoporttal” *Karap Virág* / „A focizás volt a legjobb és a pontgyűjtés” *Hodosi Nándi* „Sokat játszhattam, sok új barátot találtam” *Bokor Hanna* / „Nekem a számháborúzás volt a legjobb” *Molnár Lea*

*Bokor Zsolt, Bokorné Máthé Gabriella,
csoportvezetők*

A gyülekezeti táborban fiamék meghívására 2012. évben voltam először. A tábor szeretetteljes hangulata, a meghirdetett heti program és a testvérekkel történő baráti beszélgetések, Püski Lajos tiszteletes úr közvetlensége, kimagaslóan magas műveltsége és bibliaismerete mély benyomást tett rám.

Azóta minden évben alig várom a tábor időpontját, már az év elején betervezem, hogy július második hetében a táborban van a helyem. Ez így volt ebben az évben is.

Öröm tölti el a szívemet, hogy a tábor lakóinak több mint az 50%-a 25 éven aluli fiatal, akik nemcsak szórakozni jönnek a táborba, hanem olyan felkészültségről és ismeretanyagról tesznek tanúbizonyságot, amely példaértékű számomra.

Tapasztalatom szerint minden évben más csoportvezetőhöz osztanak be, a csoportok tagjai is változnak, ezáltal újabb és újabb testvérrel kerülünk közelebbi kapcsolatba, közvetlen beszélgetésekbe, megismerve ezáltal életüket.

A csoportos beszélgetések során minden egyes testvér személyes életéből hozott fel olyan példákat, amikor Isten vigasztalását, gondoskodását, szeretetét érezte. Észre se vettük, hogy épp a heti témánknak megfelelően, Istent magasztaltuk szavainkkal. Ezen a héten megtapasztalhattam Isten dicsőítésének nagyszerű élményét a közösségben és énekekkel.

Az elhangzottakat szívembe zárva itthon igyekszem az egyensúlyt megtalálni, hogy szavaim mellett cselekedeteim is Isten dicsőségét hirdessék egyéni és közösségi életemben egyaránt.

Kun József, 18. csoport

Most is nagyon vártam a gyülekezeti tábort, a nyár fénypontját. Ebben az évben a dicsőítés köré épültek a délelőtti kiscsoportos foglalkozások.

Külön élményeim közé tartoznak azok a séták, amikor esténként lementünk az újhelyi templomba áhítatra, hiszen itt ismertem meg pár barátomat.

A vidám időtöltések mellett azonban sokat tanultam az isteni szeretetről, immár negyedik éve. Remélem, hogy akik még eddig nem jártak a táborban, egyszer azoknak is lehetőségük nyílik eljutni oda! Garantáltan jó élményekkel fognak hazatérni!

Vitéz Kata Borbála, hittan

A nagytábor csodái egy külsős szemével

Nem gyülekezeti tagként, de hívőként, barátaim meghívására, Nagytiszteletű Úr áldásával és ismeretlenül is belém vetett bizalmával érkeztem a Várhegy Üdülőbe a 23. tábor helyszínére.

Krisztusi munkarendet követve fizikailag-lelkileg kimerülve, előzetes tájékozódás híján érdeklődéssel néztem körül a helyszínen, amely minden álmomat felülmúlta, pedig nekem is igen élénk a fantáziám... A kicsit múltidéző, de praktikus elrendezett, közösségi eseményekhez tág teret biztosító, mégis tájba simuló óriási épületkomplexum rögtön belopta magát a szívembe.

Ami a résztvevőket illeti, azonnal feltűnt, mennyire együtt rezdül mindenki ebben a közösségben, mennyire gördülékenyen megy a munka, mennyire tiszteltudóak és segítőkészek a fiatalok, és mennyire jól pásztoroltak itt az emberek. A szervezők odaadását és rugalmasságát mutatja, hogy futballmeccs nézési lehetőséget is biztosítottak.

A jól kialakított és profi módon megszervezett napi rutin és a színes, tartalmas programok ideális alkalmat teremtettek a társas kapcsolatok ápolására és főleg mély lelki beszélgetésekre, amelyekre oly nagy szükség van napjainkban. Számomra a legnagyobb csoda mégis az volt, hogy egy rövidített El Camino-t élhettem végig. Életem minden szakaszából találkoztam valakivel (szüleim munkahelyéről, korai és késői gyermekkoromból, fiam óvodás és iskolás éveiből, saját kollégáimmal), valamint jelenlegi életem egyes szereplői is megjelentek teljes valójukban vagy említés szintjén...Némi fizikai megpróbáltatás is jutott (piros hegyi túra) és ki nem mondott kívánságaim is teljesültek

(kedvenc dicsérő ének, hajfonás), jól esett néha egyedül az erdőben vagy a kis kápolnában imádkozni, de amikor zárt térben 400 ember mondja a Mi Atyánkot, annak már nagyobb ereje van... Választ kaptam a kérdéseimre a jövőmmel és jelenlegi teendőimmel kapcsolatban is (a kiscsoportban Dánielt bombázva pedig teológiai ügyekben), de én is segítettem másokat a tanácsaimmal. Sokszor úgy éreztem, hogy non-stop lelki gondozás részesei vagyunk. Felváltva sírtak – könnyebbültek – és világosodtak meg az emberek.

Nagyon megható volt az esti gyetyafényes éneklésen az ártatlan fiatalokat látni, ahogy az idősebbek gyűrűjében, mintegy védett ölelésében ültek. A zenekar teljesítményéről, közösségformáló erejéről nem is beszélve.

Büszke lehet a gyülekezet, hogy lehetősége nyílik minden évben ennek a paradicsom-közel állapotnak a megélésére távol minden hétköznapi gyarlóságtól és gondtól... A jövő generációinak ez mindenképpen hasznos útmutató, hogyan törekedjenek a Fény és a Szentlélek felé kitartóan, egymást támogatva életük folyamán.

Tomor Andrea

Sátoraljaújhelyen 408-an (hétvégén 446-an) táboroztunk

Sátoraljaújhelyen 408-an (hétvégén 446-an) táboroztunk

Őször a gyülekezeti táborban

Nagy várakozás előzte meg az indulás előtti napokat. Sok kérdés fogalmazódott meg bennem. Vajon hogyan tudok beilleszkedni ebbe a közösségbe? Ez volt számomra a legfontosabb, hisz már többen évek óta járnak, és nagy szeretettel meséltek az ott eltöltött napokról. Lelkesedésem és hitem minden szorongásomat legyőzte. A táborba vezető úton már imádkoztunk, kértük az Urat, hogy mindenki épségben és egészségben érkezzen meg. Azokra is kértük Isten óvó tekintetét, akiknek másfelé vezetett útjuk.

Az ünnepélyes tábornyitóra érkezünk meg. Örömmel töltötte el szívemet a felismerés, hogy nem is vagyok olyan idegen, hiszen istentiszteleteken, valamint a Bibliaiskolában már sokakkal találkoztunk. Jó érzés volt, hogy ismerős arcok mosolyogtak felém. Csodálatos dolog volt, hogy gyermekeimmel együtt áldhattam, és dicsőíthettem Istent. Egy nem mindennapi hét várt rám. Hálát adok az Úrnak, hogy ebben a gyülekezetben lehetek. Hálát adok a reggeli éneklésekért, áhítatokért a táborkápolnában, a sátoraljaújhelyi református templomban történő esti imákért, hogy kortól függetlenül együtt gyakorolhattuk.

A csoportos foglalkozások is megerősítettek hitemben.

Külön megemlíteném Püski Lajos lelkész urat, aki nagyon sokat segített nekem, hogy megnyíljak, merjek aktív tagja lenni a csoportnak, hisz az én tudásom még hagy kivetni valót maga után. Sokat kell tanulnom, de erős a hitem és az akaratom. Azt már megtapasztaltam, hogy Istenhez fohászkodni, dicsőíteni Őt, és hálát adni, csak közösségben lehet igazán.

A táborgyertya felejthetetlen élményt nyújtott nekem. Az égő gyertyák a fonott kalácsok között, az óvodások, az ifi csoportok előadása, a közös éneklések, ének tanulások mind-mind felemelő érzéssel töltött el, hogy szívem megnyithatom Isten felé, és azon az úton induljak tovább, amit Ő számomra kijelölt.

Köszönöm Istennek, hogy ott lehettem, áldhattam az Ő nevét, átélhettem azt az összetartozást, amit a gyülekezet nyújtott nekem. Imádkozhattunk azokért is, akik különböző okok miatt nem lehettek közöttünk. Hálás szívvel gondolok vissza az ott töltött napokra, remélve és imádkozva kérem az Urat, hogy adjon mindenkinek erőt, egészséget, hogy jövőre újra együtt dicsőíthessük Őt.

Bartha Béláné Éva, 19. csoport

Az újonnan megalakult Agabosz ifi

5. Hittancsoport tagjainak beszámolója

Bokor Roni: A számháborúban az tetszett a legjobban, hogy Csipikével együtt megszereztük az ellenfél zászlóját, ami a hegy tetején volt. **Kozák Csipike:** Igen, a figyelőbódé tetejére másztunk, így különleges pozíciónk lehetett, onnan nagyon sok számot le tudtunk olvasni.

Deli Boti: Megszámálhatatlanul sok lépcsőn sikerült felmennem a kereszthez, és megláthattam azt, amire igazából számítani sem mertem. A csodálatos tájat.

Deli Dodó: Első táborozóként szuper csoportban lehettem.

Boros Tekla: Életem első teaházában fantasztikus volt a hangulat. **Kerek Anna-mária:** Én meg a teaházban olyan játékkal játszottam, amivel még soha.

Bubán Tomi: A kézműves foglalkozáson az volt a legjobb, amikor gyertyát öntöttünk, és a végén megláthattam, hogy a gyertyám közepében tulajdonképpen egy csigaminta szerűség van. **Bereczki Anna:** Én meg a kézműves foglalkozáson ékszereket készítettem. **Nagy Timi:** Én négy pólót batikoltam, és az egyiket már hordom is.

Fazakas Janka: A közös énekléseken feltöltődtem, utána meg egész nap világitottam.

Püski Benedek: Nekem nagyon tetszett a közös foci a barátokkal. **Lénárt Dávid:** Nekem is a sportolás volt a legjobb, a foci és a röplabda.

Gábor Ilka: Az erdei titkos ösvény volt a legizgalmasabb, nincs is ott farkas, meg medve, de van vaddisznó és róka.

Diviánszky Lilla: A várépítésben a mi csapatunk nyert, és a közönségszavazatot is mi kaptuk meg.

Fazakas Bori: A Táborgyertyán mind-egyik szám nagyon tetszett, de amikor muszáj voltam döntenem melyik szám volt a legjobb, akkor a Mixifit mondtam ki. De akkor is jó volt mindegyik nekem!

Véha Kriszti (segítő): Számomra a Táborgyertya volt emlékezetes, és az, hogy az egész heti készülésünkkel meg tudtuk örvendeztetni a gyülekezet apraját-nagyját. Nagyon örülök, hogy ismét Ildikó néni jobb keze lehettem.

Kristófné Máthé Ildikó: Örömmel tölt el, hogy sokadik évben vezethetek csoportot. Jó érzés újra, meg újra átélni, mikor a gyerekhad Isten ígését ragyogó szemmel fogadja, mikor alig várja, hogy a Táborgyertyán szerepet adhasson elő, és a játékból sem húzza ki magát. – Mert ilyeneké az Istennek országa!

Ebben az évben részt vettem a gyülekezetünk nyári táborában. Gyerekként több református gyermektáborban, hitmélyítő héten vettem részt, így reméltem, egy ekkora méretű (számban és korban) táborban is sikerül lelkieg ismét megerősödnöm.

A hét központi témája a magasztalás volt. Minden napra jutott egy-egy magasztalási mód, mint a cselekvés, beszéd, ének és a közösség. A kiscsoportos beszélgetés során alaposabban körbejártuk a nap témáját. Körkérdéssel megállapítottuk, hogy a cselekvés és az ének erősségünk, míg a közösség és a beszéd inkább gyengeségeink közé tartozik. Témánként értékes gondolatok születtek.

Cselekedetek: munkahelyeinken, környezetünkben igyekszünk és igyekezzünk Istennek tetsző módon viselkedni, ténykedni. Lényeges, hogy ne mérlegeljünk a cselekedetek között, hiszen nemcsak a külföldi tapasztalatokkal végzett diplomás munka áldásos és kedves az Istennek. Egy egyszerű gyerekfelügyelet vagy valaki megvendégelése is ugyanolyan fontos, értékes. Mindenféle cselekedetünk lehet eszköz Isten kezében.

Beszéd: kiváló, de nagyon veszélyes magasztalási mód. Istenhez történő beszédünk mindig őszinte legyen. Embertársainkkal folytatott beszédben soha ne magunkat és a véleményünket helyezzük a központba. Mindenki sorsa egyedi, amit Isten személyesen csak neki tervezett. Életünk során a minket körülvevő emberek és azok tulajdonságai sokszor cserélődnek, változnak. Egyedül Isten, aki stabilan velünk van mindvégig. „Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra” (Jakab 1:19)

Ének: változó világunk megköveteli, hogy zenei téren se zárkózzunk el (hiszen e világban kell élnünk). Elsősorban nem a zene, hanem az ének szövege a lényeges, ami keresztyénné teszi az adott művet. Az énekek szövege az, ami szavakkal pontosan elmondja, amit érzünk: öröm, hála, keserűség, stb. A zene mindezt továbbberősíti. A szöveg egyértelmű, míg a zene személyes ízlés kérdése.

Közösség: megtartó ereje lehet, ám ehhez tagjainak a Biblia szabályai szerint kell/kellene viselkedniük.

Felvetődött a halál és haldoklás témája is. A halál velejárója az életnek. A haldoklót ne hagyjuk magára, hiszen ő változatlanul közösségünk tagja. Elfordulásunkkal, féltelmünkkel gyenge emberi tulajdonságainkat engedjük előtérbe kerülni. Számomra a halálhoz való megfelelő viszonyulást Roy Krisztina nagyon szépen ábrázolja a kislányát elvesztő édesanya mondataiban, az *Elveszettek* című művében.

Az általam nagyon vágyott lelki elcsendesedést a reggeli áhítatokon keresztül kaptam meg. Nyitott szemmel és szívvel járva folyamatosan tapasztaltam Isten jelenlétét, csodáit. Nagyon értékes és építő volt a két és félórás beszélgetés. Ezeken keresztül a fiatalabbak gondolatait, nehézségeit ismerhettem meg, és ismét megállapíthattam, hogy a Nagyerdei Gyülekezet Isten ajándéka, és nagyon jó tagjának lenni.

Összességében: a csoda előttünk van, csak le kell hajolni érte!

Aki még nem volt, mindenképpen legyen részese legalább egyszer a nagytábornak! Amíg lehet...

Dr. Juhász Marianna

Reggelente a filagóriában írogattam, kézimunkáztam. Láttam a közeli fára felfutó mókust, és hogy jönnek-mennek a korán kelő – főleg idősebb – táborlakók fürdeni. Az ébresztő énekesekkel először csak integettünk egymásnak, aztán a második reggeltől már csatlakoztam is hozzájuk. Velük tartottam a reggeli áhítatra is. „Évek szállanak, a nyári fák alatt oly’ vidám az élet” – jut eszembe a régi úttörő dalocska. Mert ez volt jellemző a táborra. Igen, szállt az ének: a reggeli ébresztőtől a délelőtti énektanuláson keresztül az esti gyertyafényes éneklésig, Isten dicsőségére. S mindnyájunk öröme, s lelki épülésére – a zenekar tagjai áldásos munkájának köszönhetően. Felettem is elszállt már 88 év, és most legidősebbként, másodszor is a táborban lehettem, örvendezhettem Isten megtartó hatalmának láttán. Legnagyobb örömömet a jelenlévő gyermekek, ifjak serege okozta. Hála érte Istennek. Magam részére is kaptam tanítást. Szobatársammal, Ildikóval kölcsönösen tudtunk egymásnak példát nyújtani.

Szabó Józsefné Kati néni, 22. csoport

Úgy élj, hogy kérdezzenek! Tudunk-e így jelen lenni mások számára? Emberileg ez lehetetlen, mert önmagunkban esendők, erőtlének vagyunk. A választás azonban a miénk. Felmentünk a „hegyre” reménnyel a szívünkben, hogy megéljük a bizalomteljes összetartozás örömét, megtartó erejét. Miközben megszabadulunk kétségeinktől, vigasztalanságainkból, új célokat kapunk és erőt azok megvalósításához. Az Isten terve valósággá válik az életünkben, amikor megnyílunk felé napról-napra. Az Ő üzenete vezet minket hitben, és egyszer csak észrevesszük, hogy nem kell azon görcsölnünk, hogy jó keresztyének vagyunk-e. Csak hálásan tesszük a dolgunkat, amit ránk bízta. Így lesz hiteles, őszinte az életünk.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!

Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” Zsolt 50:15

Dr. Juhászné Erdei Rita, 21. csoport

Élőszőr csak tanácstalan közelebb me-
részkedés, keresek valamit, keresem
Istent, de mi lesz, kik ők, hibázom-e,
hogy kell köszönni, hová üljek, majd egy
kedves mosolygós kék szempár biztat,
van itt helyem; egész hétre elegendő el-
mélkednivaló az istentiszteleten, mindig
megérint, épp rólam szól, engem terel; de
olykor, sokszor elsodornak a teendők, nem
jutok el a templomba, elbizonytalanodom,
az egész életemet át kell formálni? új erőt
veszek, mindig velem van, megtapasztal-
hattam már, a legnagyobb viharokban is,
lecsendesít, megvigasztal; itt mindenki
ismeri egymást? lesem a faliújságot, a
képeket, a Szivárvány újságot böngészem,
mennyi esemény! micsoda pezsgő élet!
jelentkezem a Bibliaiskolába, péntek esti
oázis, mennyi kérdésem lesz, jönnek a
válaszok, döntök a konfirmációról, fel-
nőttként keresztel meg Tiszteletes Úr,
járnak már a gyerekeim is, Barbi néni és
Ármin bácsi szeretettel öleli őket körbe;
egész családokat látni, nagyszülők, gye-
rekek, unokák, tisztaarcú fiatalok, zenés
alkalom, ide tartozni kell, Gergő meg-
szólít, hívogat a nagytábor, kedvesináló

fényképek a Szivárványban, töprengök,
milyen lesz? nekünk való? és a gyerekek
hogyan érzik majd magukat? kanyargós a
buszút, csodás a környezet, milyen más,
hogyan tábornyitás indítja a hetet, nem csak
az örök pakolás, anyák sportja; névtábla,
csoportbeosztás, szabályok, jaj! el is
pityeredem, nem kellett volna jönnünk,
mindenki olyan otthonosan mozog a
helyszínen rajtam kívül, de a gyerekek
könnyen feloldódnak; én pedig nagyon
hálás vagyok a csoportomért, naponta
ér meglepetés, milyen sok mosolygós
arc, a biztató kék szempár immár kedves
asztaltárs, bátrabban köszönök, micsoda
békesség, a templomi esték hangulata
sokáig ébren tart, a zuhany alatt az új
énekeket dúdolom, névtáblabiggyesztős
vidám reggelek, dicsőítéstől zengő ét-
kező, elcsendesedés a csoportban, majd
felharsanó nevetés, felszabadító könnyek,
ismerkedő beszélgetés, zsíros kenyérrel
kecsegtető teaházi hangulat, csillagnézős
közös éneklés, kalácsillatú táborgyertya,
elmesélhetetlen érzés. Van gyülekezetem,
bővült a családom. Köszönöm!

Szolnokiné Melis Szilvia, 15. csoport

Szivárvány –

a Debrecen – Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

26. évfolyam 9. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült: 700 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu

